

CHƯƠNG XVII: VỊ QUÁN QUÂN THỨ TƯ

Harry ngồi đó, biết rằng mọi cái đầu trong Đại sảnh đều đang quay lại nhìn mình. Nó choáng váng, sững sờ. Nó cảm thấy chết lặng. Nó chắc mình đang mơ. Chắc nó nghe lầm.

Không một tiếng vỗ tay. Một tiếng rù rù, như thể một đàn ong giận dữ, từ từ tràn đầy Đại sảnh; vài đứa học trò đứng hẳn lên để nhìn Harry cho rõ hơn; nó ngồi đó, cứng cả người, trong chiếc ghế.

Tuốt trên dãy bàn cao, giáo sư McGonagall đứng lên, đi ngang ông Ludo Bagman và giáo sư Karkaroff, đến thì thảo khẩn cấp với giáo sư Dumbledore, cụ nghiêng tai về phía bà, hơi cau mày.

Harry quay sang Ron và Hermione ; qua vai hai đứa, nó thấy dãy bàn dài nhà Gryffindor đều đang ngó nó, miếng há hốc ra.

Harry nói rành mạch:

“Mình không bỏ tên vô. Mấy bồ biết mình không bỏ mà.”

Cả hai đứa đều ngậy ra nhìn Harry .

Ở đầu bàn, giáo sư Dumbledore đã đứng thẳng dậy, gạt đầu một cái với giáo sư McGonagall .

Thầy gọi lần nữa:

“Harry Potter! Harry ! Lên đây, lên nào!”

“Đi kìa,” Hermione thì thảo, khẽ đẩy nhẹ Harry một cái.

Harry đứng dậy, đập phải gấu áo chùng, hơi chúi một cái. Nó bước đi dọc theo khoảng trống giữa hai dãy bàn nhà Gryffindor và Hufflepuff . Nó cảm tưởng như đây là một cuộc đi dài vô tận, mãi không đến gần được cái bàn trên kia thêm chút nào, và nó có thể cảm thấy hàng trăm, hàng trăm con mắt đang nhìn lên nó, mỗi con mắt như một đèn pha soi rọi sáng. Tiếng rù rì càng lúc càng lớn. Sau một lúc tưởng như cả tiếng đồng hồ, nó đã đứng ngay trước mặt cụ Dumbledore, cảm giác mọi cái nhìn chăm chú của toàn thể các giáo viên đều dán lên người nó.

“Rồi... ra cửa đi, Harry .” Cụ Dumbledore nói. Cụ không hề cười.

Harry lê bước dọc theo cái bàn của các giáo viên. Lão Hagrid ngồi ngay chót cuối. Lão không nháy mắt với Harry, không vẫy tay, không làm bất cứ cử chỉ chào hỏi nào với nó như mọi thường. Lão Hagrid trông hoàn toàn sững sờ, chỉ nhìn chòng chọc vào Harry khi nó đi ngang giống như mọi người khác. Harry băng qua cửa, ra khỏi Đại sảnh và nhận thấy mình đang đứng trong một căn phòng nhỏ hơn, treo hàng dãy tranh vẽ các ông, bà phù thủy . Trước mặt nó là một ngọn lửa lớn đang phừng phừng trong lò sưởi.

Những khuôn mặt trong mấy bức chân dung quay lại nhìn nó khi nó bước hẳn vào. Nó thấy một mù phù thủy khô quắt queo bay nhẹ nhàng ra khỏi cái khung tranh, chui tọt vào

cái khung kế bên, trong đó có một lão phù thủy ria quặp. Mụ phù thủy quắt queo bắt đầu thì thào vào tai lão này.

Viktor Krum, Cerdic Diggory và Fleur Delacour đang tụ tập quanh lò sưởi. Trông chúng thật lạ lùng, rất ấn tượng, với những cái bóng hắt qua ngọn lửa. Krum, gù gập và ủ ê, nghiêng mình về phía lò sưởi, hơi ngồi tách ra khỏi hai đứa kia. Cerdic đứng chấp ta sau lưng, nhìn chằm chằm vô lò sưởi. Fleur Delacour đang nhìn quanh quất đúng lúc Harry chui vô, nó hất mái tóc dài óng bạc ra sau:

“Gì vậy? Bộ người ta kiêu tui này vô Sảnh hả?”

Nó nghĩ thẳng bé này vô đưa tin. Harry không biết làm sao giải thích những gì mới xảy ra. Nó đứng đó, nhìn ba vị quán quân, thấy hơi ón, sao mà cả đám tui nó cao quá chừng.

Tiếng bước chân hối hả vang lên sau lưng Harry, và ông Ludo Bagman bước vào phòng. Ông nắm cánh tay Harry, kéo tới trước, rồi thì thào, bóp chặt bắp tay nó:

“Siêu phàm! Tuyệt chiêu! Thưa quý ông, quý bà...”

Ông vừa tiến đến bên cạnh lò sưởi, vừa nói với ba đứa kia:

“Cho phép tôi giới thiệu – có thể đây là một việc không tin nổi – vị quán quân thứ tư của Tam đấu.”

Viktor Krum đứng thẳng dậy. Bộ mặt cáu kỉnh của nó tối sầm lại khi quan sát Harry. Cerdic có vẻ bối rối. Anh hết nhìn ông Bagman tới nhìn Harry xong lại nhìn ông Bagman, như thể tin chắc rằng anh đã nghe lộn những gì ông Bagman nói. Tuy nhiên, Fleur Delacour lại vừa hất mái tóc vừa cười mỉm chi, nói:

“Ồ, chiện giỡn vui đó, ôn Bagman !”

Ông Bagman đập lại, hoang mang:

“Giỡn hả? Không, không, không hề. Tên của Harry bay ra từ chiếc Cốc Lửa mà!”

Cặp chân mày rậm đen của Krum hơi cau lại. Cerdic trông vẫn còn hoang mang một cách lịch sự. Fleur nhăn mặt, nó nói một cách nhỏ mọn với ông Bagman :

“Nhưng dò dẩn là có nhằm lẫn... Nó không thể thi đấu, còn chề quá!”

Ông Bagman đáp, vừa xoa cằm vừa cười với Harry :

“Vâng... thiệt là kinh ngạc... Nhưng, như cô biết đó, năm nay có đặt ra việc giới hạn tuổi cũng chỉ là một biện pháp phụ thêm cho an toàn thôi... Ý tôi nói, tôi không nghĩ đã đến nước này rồi mà lại còn đào ngũ... Cứ theo luật mà bắt buộc phải theo... Harry cứ phải ráng mà làm thôi...”

Cánh cửa phía sau lưng họ mở ra lần nữa, và một nhóm đông người bước vào: giáo sư Dumbledore, theo sát là ông Crouch, giáo sư Karkaroff, bà Maxime, giáo sư McGonagall, và giáo sư Snape. Trước khi giáo sư McGonagall khép cửa lại, Harry còn kịp nghe tiếng ong ong của hàng trăm học sinh phía bên kia bức tường.

Fleur chạy tới cô hiệu trưởng của mình, nói ngay lập tức:

“Bà Maxime ! họ nói là thằng nhỏ này cũng thi đấu!”

Đâu đó trong lòng Harry đang chết lặng gợn lên một nỗi giận: Thằng nhỏ hả?

Bà Maxime vươn người phùng ra, cao lên. Cái đỉnh đầu đẹp đẽ của bà quét cả vào cây đèn chùm châm đầy nến, và ngực áo sa-tanh đen vĩ đại của bà căng phồng. Bà hỏi, giọng hống hách:

“Ông Dumbly-dorr, vụ này là sao?”

“Chính tôi cũng muốn biết đó, ông Dumbledore .”

Ông Karkaroff xen vào. Ông ta nở một nụ cười lạnh như thép, hai con mắt xanh sẫm như hai thỏi nước đá:

“Hai quán quân Hogwarts cơ à? Tôi không nhớ xưa nay có ai nói với tôi là trường chủ nhà lại được cho phép có hai quán quân không, hay là tại tôi đọc nội quy không đủ cẩn thận?”

Rồi ông ta cười một tràng cười cụt ngủn, đáng ghét:

“C'est impossible, trường Ogwarts không thể có tới hai quán quân. Chiện này không công bằng.” Bà Maxime nói, bàn tay khổng lồ của bà đeo đầy ngọc mắt mèo cực đẹp đặt trên vai Fleur .

Karkaroff vẫn mỉm cười lạnh lẽo, tuy nhiên đôi mắt lại lạnh lùng hơn bao giờ hết:

“Vậy mà chúng tôi cứ ngỡ là Lần tuổi của ông sẽ gạt được những đối thủ nhỏ tuổi ra ngoài chứ, ông Dumbledore ? Dĩ nhiên, nếu không phải vậy thì tại tôi đã mang theo nhiều đối thủ từ trường tới hơn rồi!”

“Ông Karkaroff, đó không phải là lỗi của ai cả, mà chỉ là lỗi của Potter.” Thầy Snape nói dịu dàng. Cặp mắt ông sáng lên hiềm độc. “Đừng trách ông Dumbledore chỉ vì Potter đã quyết tâm phá luật. Ngay từ khi tới đây cậu ấy đã biết vượt qua các làn ranh rồi...”

“Cám ơn anh Severus.”

Cụ Dumbledore nói cộc lốc, và thầy Snape im bật, mặc dù đôi mắt vẫn tóe lên hiềm ác sau màn tóc đen bóng nhờn.

Cụ Dumbledore bấy giờ mới cúi xuống nhìn Harry . Nó đang nhìn thẳng vào mắt cụ, cố tìm hiểu xem cái nhìn sau cặp kính nửa vàng trắng kia muốn diễn tả điều gì.

Cụ ôn tồn hỏi:

“Con có bỏ tên con vô chiếc Cốc Lửa không, Harry ?”

“Không.” Harry đáp. Nó rất biết rằng mọi người đang nhìn nó không rời mắt. Từ trong góc tối, thầy Snape thốt ra một âm thanh nho nhỏ chán chường, kiểu không tin nổi, hết kiên nhẫn rồi.

Giáo sư Dumbledore giả như không nghe thấy thầy Snape, cụ hỏi: “Con có nhờ trò nào lớn hơn bỏ tên con vô chiếc Cốc Lửa không?”

“không!” Harry cứng rắn đáp.

“Dĩ nhiên là nó phải nói dối rồi,” bà Maxime thốt kêu. Thầy Snape lắc đầu, môi cong lên.

Giáo sư McGonagall nói, giọng đanh thép:

“Trò ấy không thể vượt qua nổi Lắc tuổi. Tôi chắc chúng ta đều đồng ý như vậy...”

Bà Maxime nhún vai:

“Ôn Dumbly-dorr, chắc cái lần ranh đã có gì sơ sót rồi.”

“Dĩ nhiên, rất có thể.” Cụ Dumbledore nói một cách lịch sự.

Giáo sư McGonagall giận dữ:

“Ông Dumbledore, ông thừa biết là ông không hề làm gì sai sót mà! Thực vậy, thật là vô lý hết sức ! Bản thân Harry thì không thể vượt qua được Lắc tuổi, còn giáo sư Dumbledore thì chắc chắn không hề thuyết phục một đứa học trò lớn nào làm thế việc ấy cho Harry . Tôi nghĩ, vậy mọi người còn muốn gì nữa nào!”

Rồi cô ném một cái nhìn căm tức về phía giáo sư Snape .

Ông Karkaroff, một lần nữa, cất cái giọng trơn nhớt:

“Thưa ông Crouch ... Ông Bagman ... các ông là những giám khảo khách quan. Chắc các ông cũng đồng ý đây là chuyện trái quy tắc nhất chứ ạ?”

Ông Bagman lau cái mặt tròn như mặt một cậu con trai của ông bằng cái khăn tay và đưa mắt nhìn ông Crouch . Ông này đứng ngoài vòng sáng, khuôn mặt khuất một nửa trong bóng tối. Trông ông hơi kỳ quái, ánh sáng âm u mờ tối khiến ông trông già hơn rất nhiều, nhìn gần như y chang một cái đầu lâu. Tuy nhiên, khi ông nói, đó vẫn là cái giọng cứng nhắc thường ngày:

“Chúng ta phải theo luật, và luật đã chỉ rõ, rằng những ai có tên bắn ra từ chiếc Cốc Lửa sẽ phải độ tài trong cuộc đấu.”

“Đúng, ông Barty đây là thuộc sách luật lâu lâu!” ông Bagman vừa nói vừa cười rạng rỡ, quay lại với ông Karkaroff và bà Maxime, như thể vấn đề thế là đã khép lại.

Nhưng ông Karkaroff nói:

“Tôi yêu cầu được đăng ký lại lần nữa đám học trò còn lại của tôi.”

Giờ thì ông đã quăng bỏ giọng nói trơn nhờn cũng nụ cười mỉm của mình đi. Quả thực, gương mặt ông trở nên thậm xấu:

“Các vị phải dựng chiếc Cốc Lửa lần nữa, và tụi tôi sẽ tiếp tục bỏ thêm tên vào, cho tới khi mỗi trường đều có hai quán quân. Như vậy mới công bằng, thưa ông Dumbledore !”

Ông Bagman gạt đi:

“Nhưng ông Karkaroff ời, không làm vậy được đâu! chiếc Cốc Lửa đã tắt ngúm rồi, và nó sẽ không cháy lại nữa từ đây cho tới khi bắt đầu cuộc Thi đấu kế...”

“... mà cuộc đó chắc chắn trường Durmstrang sẽ không tham đấu!” Ông Karkaroff bùng nổ. “Sau tất cả những hội họp, những đàm phán rồi thỏa thuận, tôi đã hơi nghi ngờ rằng một chuyện kiểu này sẽ xảy ra! Giờ thì tôi muốn rời khỏi đây lắm rồi đây!”

“Đừng có hù, Karkaroff .” một giọng gầm gừ vang lên gần cửa ra vào. “Ông không thể bỏ quán quân của mình lại. Anh ta phải thi đấu. Tất cả đều phải đấu. Như ông Dumbledore đã nói đó, một hợp đồng pháp thuật ràng buộc Thuận lợi chứ hả?”

Moody vừa bước vào phòng. Thầy khập khiễng tiến về phía lò sưởi, và mỗi lần thầy cất bước bàn chân phải thì lại có một tiếng “cạch” kèm theo.

Karkaroff nói:

“Thuận lợi? Tôi e rằng tôi không hiểu ông, ông Moody .”

Harry có thể nói rằng Karkaroff đang cố tỏ ra khinh khỉnh, như thể những gì thầy Moody nói chẳng có gì đáng nghe, nhưng hai bàn tay đã tố giác ông ta: chúng cuộc lại thành hai nắm đấm.

Moody nói lặng lẽ:

“Không hiểu à? Rất đơn giản mà Karkaroff . Có kẻ nào đó đã bỏ tên của Potter vào trong cái cốc, biết rằng nếu cái cốc nhả cái tên thẳng bé ra thì nó sẽ phải thi đấu.”

Bà Maxime kêu lên:

“Thế là rõ nhé, có kẻ đã muốn trường Ogwarts phải được gấp đôi người ta.”

Karkaroff gập mình trước bà ta:

“Tôi hoàn toàn đồng ý, thưa bà Maxime . Tôi sẽ gửi kiến nghị lên Bộ Pháp Thuật và Hiệp hội phù thủy Quốc tế...”

Moody gầm lên:

“Nếu có ai đó có lý do để mà kiến nghị, thì đó chính là Potter. Nhưng... thực tức cười... tôi không nghe trò ấy kêu ca tới một lời...”

Fleur Delacour giậm chân, bùng nổ:

“Tại sao nó phải kiến nghị chứ? Nó có dịp để mà đua tài, phải không? Trong khi tụi tôi cứ phập phồng coi có được choạng không hết tuần này qua tuần khác! Danh dự cho trường, rồi một ngàn Galleons tiền thưởng – đây là cái dịp bao nhiêu đứa sẵn lòng chịu chết để được mà!”

“Có thể có kẻ đã hy vọng Potter cũng sẵn lòng chịu chết.” Moody rít qua kẽ răng.

Sau những lời đó, một sự im lặng dằng dặc và ngột ngạt bao trùm. Ông Ludo Bagman, giờ trông đã thật sự rất lo âu, nhấp nha nhấp nhồm, nói:

“Ôi anh già Moody ơi... nói vậy mà nói được!”

Karkaroff to miệng:

“Chúng ta vẫn biết giáo sư Moody là hạng người coi một buổi sáng là vút đi nếu trước bữa trưa mà không phát hiện ra được sáu âm mưu giết mình mà. Rõ ràng ông ấy đang dạy học trò của mình sợ hãi cả các cuộc mưu sát. Giáo viên Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám mà phẩm tính kỳ vậy đó. Nhưng mà thôi, ông Dumbledore, tôi chắc ông cũng có lý do.”

Moody gầm gừ:

“Tuởng tượng ra mọi chuyện? Ta mà vậy sao? Ta bị ảo giác? Chỉ có một lão phù thủy hoặc một mụ phù thủy cao cơ mới ném được tên thằng nhỏ vào chiếc cốc...”

“Á à, bằng chún đâu?” Bà Maxime giơ hai bàn tay khổng lồ lên.

Thầy Moody nói:

“Bởi vì chúng đã qua mặt được một đồ vật ma thuật rất mạnh. Cần phải có Bùa Lú cực mạnh mới lừa được cho cái cốc đó quên rằng chỉ có ba trường tham gia thi đấu... Tôi đoán chúng đã đăng ký cái tên Potter dưới một trường thứ tư, để đảm bảo rằng nó là đứa duy nhất trong lứa như nó...”

Karkaroff lạnh lùng:

“Ông suy diễn nhiều quá đấy, Moody. Và giả thuyết mới tài tình làm sao, mặc dù tôi nghe nói rằng mới rồi ông cứ đinh ninh là một trong những gói quà sinh nhật của ông có chứa một cái trứng tử xà được cải trang khéo léo, và ông đã nghiền cái gói quà ra từng mảnh, trước khi nhận ra đó là một cái đồng hồ bỏ túi. Cho nên cũng xin ông thông cảm nếu tui tôi không hoàn toàn nghe ông một cách nghiêm túc...”

Moody đập lại bằng một giọng đe dọa:

“Có những kẻ biến những dịp vô hại này thành lợi thế cho mình. Ông Karkaroff, công việc của tôi là nghĩ ra cái cách mà các phù thủy Hắc ám vẫn hay làm, xin ông nhớ giùm cho...”

“Alastor!” cụ Dumbledore thốt lên, giọng cảnh cáo.

Harry thắc mắc mất một lúc là thầy mới nói cái gì, nhưng nó chợt vỡ lẽ ra, đúng rồi, “Mắt-Điên “ không thể là tên của Moody được. Moody im lặng, mặc dù vẫn khoái trá nhìn Karkaroff, mặt Karkaroff đỏ bừng.

Cụ Dumbledore nói với tất cả mọi người có mặt trong phòng:

“Vì sao lại rơi vào tình huống này thì tui tôi cũng không biết. Tuy nhiên, đối với tôi, chúng ta không có lựa chọn nào hơn là chấp nhận nó. Cả Cerdic lẫn Harry đều được chọn để so tài trong cuộc thi đấu. Vì thế cho nên, họ phải...”

“A, nhưng ôn Dumbly-dorr...”

“Bà Maxime thân mến của tôi, nếu bà có cách nào thay, tôi xin sẵn lòng nghe đây!”

Cụ Dumbledore chờ đợi, nhưng bà Maxime không nói gì cả, chỉ nhìn trừng trừng giận dữ. Không phải chỉ có bà như vậy. Thầy Snape trông điên tiết, Karkaroff giận sôi; tuy nhiên, ông Bagman lại trông khá là hào hứng. Ông xoa hai tay vào nhau và mỉm cười nhìn quanh phòng:

“Xong, chúng ta tiếp tục được chưa? Phải hướng dẫn cho các vị quán quân của chúng ta chứ hả? Anh Barty, muốn làm cái vinh dự này không?”

Ông Crouch dường như vừa ra khỏi giấc mơ màng:

“Vâng... chỉ dẫn... vâng... bài thi đầu tiên...”

Ông bước tới trước, đứng trong vùng sáng của cái lò sưởi. Nhìn sát, Harry nghĩ ông có vẻ bình bình. Một quầng thâm dưới mắt và làn da nhăn nheo mà hồi Cúp Quidditch không hề có. Ông nói với Harry, Cerdic, Fleur, và Viktor .

“Bài thi đầu tiên dành để thử sự can đảm của các trò, cho nên chúng tôi sẽ không nói cho các trò hay đó là cái gì. Can đảm trước điều mình không biết là một phẩm chất quan trọng của người phù thủy ... rất quan trọng... Bài thi đầu tiên sẽ diễn ra vào ngày 24 tháng 11, trước toàn thể các học trò và ban giám khảo.”

“Để hoàn tất các bài thi của cuộc thi đấu, các vị quán quân sẽ không được phép yêu cầu hay chấp thuận sự giúp đỡ dưới bất kỳ hình thức nào từ phía các giáo viên. Để đương đầu cùng bài thi thứ nhất, các vị quán quân sẽ chỉ được trang bị đũa phép. Họ sẽ nhận tiếp thông tin về bài thi thứ hai khi bài thi thứ nhất kết thúc. Vì tính chất của cuộc đấu là đòi hỏi nhiều nỗ lực và tốn thời gian, các vị quán quân do đó sẽ được miễn các bài thi cuối năm.”

Ông Crouch quay sang nhìn cụ Dumbledore :

“Tôi nghĩ vậy là được rồi, anh Albus.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” cụ Dumbledore đáp. Cụ hơi lo ngại nhìn ông Crouch :

“Anh không muốn ở lại Hogwarts đêm nay à, Barty?”

“Không, anh Dumbledore, tôi phải quay về Bộ. Lúc này rất bận, rất khó khăn... Tôi đã phải để anh bạn trẻ Weatherby ở lại lo công chuyện... rất nhiệt tình... hơi quá nhiệt tình, nếu phải nói thật...”

Cụ Dumbledore đề nghị:

“Hay ít nhất cũng làm một chén trước khi đi vậy?”

Ông Bagman vui vẻ nói:

“Thôi nào, Barty, tôi ở lại đây đấy! Tất cả những gì đang diễn ra ở Hogwarts lúc này thú hơn ở văn phòng gấp bội, anh biết mà!”

“Tôi không nghĩ vậy đâu anh Ludo,” ông Crouch nói, thoáng chút vẻ nôn nóng cố hữu.

Cụ Dumbledore hỏi:

“Giáo sư Karkaroff ... Bà Maxime ... làm một chén trước khi đi ngủ chứ?”

Nhưng bà Maxime đã choàng cánh tay quanh vai Fleur và dẫn con bé mau chóng đi ra khỏi phòng. Harry nghe thấy cả hai nói với nhau liến thoắng bằng tiếng Pháp khi họ đi vào Đại sảnh. Ông Karkaroff ra hiệu cho Krum, và rồi đến lượt họ, cũng đi ra trong im lặng.

“Harry, Cerdic, thầy đề nghị hai con đi ngủ đi.”

Cụ Dumbledore vừa nói vừa cười với cả hai đứa nó:

“Thầy chắc nhà Gryffindor và nhà Hufflepuff đang đợi để chúc mừng các con, và thật là xấu hổ nếu tước mắt của họ cái lý do tuyệt vời để mà được dịp quây om sòm.”

Harry liếc Cerdic, anh này gật đầu, và tụi nó cùng đi ra.

Đại sảnh giờ vắng lặng. Mấy cây nến chảy leo lét làm cho những nụ cười lỏm chỏm của đám bí ngô thành lập lòe, kỳ dị.

“Vậy là... tụi mình phải chọi nhau lần nữa!”

Cerdic nói với một nụ cười nhẹ.

“Chắc vậy rồi...”

Harry nói. Nó chẳng nghĩ ra được cái gì để nói. Bên trong cái đầu nó dường như đang rất lộn xộn, giống như bộ não của nó mới bị bươi nát.

Khi ra tới Tiền sảnh – chỉ còn thấp có những cây đuốc thay thế cho chiếc Cốc Lửa, Cerdic nói:

“Nào..., nói anh nghe nào... Em bỏ tên em vô cách nào vậy?”

“Em không bỏ.” Harry nói, nhìn Cerdic trừng trừng. “Em không bỏ vô. Em nói thiệt.”

“À... vậy... Gặp lại sau, Harry.” Cerdic nói.

Harry dám cá anh ấy không tin nó.

Thay vì đi lên cầu thang đá cẩm thạch, Cerdic đi ra phía cửa lớn. Harry đứng đó, lắng nghe tiếng bước chân Cerdic đi xuống bậc cấp, rồi chậm chạp, nó bắt đầu leo lên cầu thang đá.

Còn có ai ngoài Ron và Hermione tin nó không? Hay hai đứa kia cũng nghĩ là nó tự bỏ tên nó vô để thi đấu? Làm sao ai lại có thể nghĩ như vậy được chứ, khi mà nó đây phải đương đầu cũng những đối thủ hơn nó những ba năm học hành pháp thuật, khi mà nó phải đối mặt với những bài thi không những nghe đã nguy hiểm, mà còn phải trình diễn trước hàng trăm người. Đúng, nó đã từng nghĩ đến chuyện đó... Nó đã từng mơ tưởng chuyện đó... nhưng quả thực, đó đúng là giấc mơ nhảm nhí, giỡn cho vui... chứ nó chưa bao giờ nghĩ một cách nghiêm túc thực sự tới việc đăng ký...

Nhưng có ai đó đã nghĩ tới điều này... có ai đó muốn nó phải bước vô cuộc đấu, và làm cho nó vô bằng được. Vì sao? Để “chơi” nó à? Nó không nghĩ vậy, dù sao...

Hay là để coi nó làm trò như một thằng ngốc? Nếu vậy thì người đó được thỏa chí rồi đó...

Nhưng nếu để nó bị giết?

Liệu đó có phải là sự đa nghi vốn có của Moody không? Liệu có ai bỏ cái tên Harry vào trong chiếc cốc chỉ để chơi khăm nó không? Hay có ai đó thực sự muốn nó chết?

Harry có thể trả lời điều đó ngay lập tức. Vâng, có kẻ muốn nó chết từ khi nó mới một tuổi... Chúa tể Voldemort. Nhưng làm sao Voldemort bảo đảm được tên của Harry vô được chiếc Cốc Lửa? Voldemort đúng ra đang phải ở xa lắm mà, trong một làng quê xa xôi, ẩn nấp có một mình... yếu ớt và không còn chút quyền lực...

Nhưng trong giấc mơ mà nó mơ hôm trước, ngay trước khi nó thức giấc với vết sẹo bị đau đớn, thì Voldemort không hề một mình... hẳn đang nói chuyện với Đuôi Trùn ... bàn kế hoạch giết Harry ...

Harry giật mình thấy nó đã đứng trước mặt bà Béo hồi nào không hay. Nó không hề để ý này giờ đôi chân đưa mình đi đâu. Nó ngạc nhiên hết sức thấy bà không ở trong khung một mình. Mụ phù thủy quắt queo lúc này nhảy sang bức tranh hàng xóm của mụ, lúc Harry nhập bọn quán quân dưới nhà, giờ đã ngồi bành chèo kế bên bà Béo. Hẳn là mụ đã chạy vội qua từng bức tranh viền suốt bảy cái cầu thang để tới đây trước nó. Cả mụ lẫn bà Béo đều nhìn xuống nó với một vẻ thương cảm:

“Này, này, này! Violet mới kể tôi nghe chuyện. Ai mới được chọn làm quán quân trường ta vậy?”

“Ba láp ba lếu.” Harry ngu ngơ đáp.

Mụ phù thủy nhợt nhạt giận dữ xen vào:

“Chắc chắn không phải rồi!”

“Không, không, vì, đấy là mặt khẩu.”

Bà Béo dịu dàng nói rồi lẳng mình sang một bên mép tranh cho Harry chui vào phòng sinh hoạt chung.

Tiếng ồn đến vỡ tai khi bức chân dung mở ra sém nửa hất văng Harry trở lại. Kế theo là nó nhận thấy mình bị giật mạng vào bên trong phòng sinh hoạt chung bởi khoảng hai tá bàn tay, tiếp đến là đứng trước mặt toàn thể bọn nhà Gryffindor, chúng đang la hét, vỗ tay, và huyết gió ầm ỉ.

“Đáng lẽ em phải cho tụi này hay là em đăng ký chứ!” Fred rống lên, trông nó nửa giận dữ, nửa cảm phục.

George gầm lên:

“Làm sao em làm được mà không bị mọc râu hủ? Cực kỳ thông minh!”

“Em không đăng ký,” Harry nói. “Em không biết tại sao...”

Nhưng Angelina đã nhào tới:

“Ôi, nếu đó không phải là chị, thì ít nhất cũng là một đứa Gryffindor ...”

Katie Bell, một truy thủ khác của nhà Gryffindor, hét lên:

“Em có dịp trả thù Diggory trận Quidditch kỳ trước rồi đó, Harry !”

“Có đồ ăn nè, Harry, tới đây ăn nè...”

“Tôi không đói, ăn tiệc này đủ rồi...”

Nhưng không ai muốn nghe là nó không đói hết, không ai muốn nghe là nó đã không bỏ tên mình vô chiếc cốc, không một ai có vẻ chú ý là nó hoàn toàn không vui để mà ăn mừng... Lee Jordan lòi ra ở xó xỉnh nào đó một cái biểu ngữ nhà Gryffindor, và nó cứ khẳng khẳng quần quanh người Harry như cái áo chùng. Harry không thoát đi được, cứ mỗi khi nó thử lách tới cái cầu thang dẫn lên phòng ngủ, đám đông xung quanh nó lại bu đặc lại, ép nó thêm một ly bia bọt, nhét thêm bánh khoai chiên hay đậu phộng vô tay nó... Mọi người đều muốn biết nó đã làm việc đó bằng cách nào, làm cách nào mà nó đánh lừa được cái Lăn tuổi của cụ Dumbledore và xoay sở mà bỏ được tên mình vô chiếc cốc...

Nó cứ phải nói đi nói lại hoài:

“Tôi không làm mà. Tôi không biết chuyện đó xảy ra như thế nào mà.”

Nhưng bởi vì chẳng ai để ý, nên coi như nó đã chẳng trả lời gì cả.

Cuối cùng, sau gần nửa giờ như vậy, nó hét lên:

“Tôi mệt rồi. Không, nghiêm túc mà, anh George ... em đi ngủ đây...”

Nó không muốn gì hơn là kiểm tra Ron và Hermione, kiểm tra chút tỉnh táo, nhưng không thấy đứa nào trong phòng sinh hoạt chung cả. Cứ phải khẳng khẳng nói là mình cần phải đi ngủ, và gần như phải lẩn hai anh em nhóc Creevey khi tụi nó mai phục ở ngay chân cầu thang, Harry rũ đám người bu quanh và leo lên phòng ngủ thật nhanh.

Thiệt nhẹ cả người, nó thấy Ron đang nằm trên giường, trong phòng ngủ trống trơn, vẫn còn mặc đồ cần thận. Ron ngẩng lên nhìn Harry đang đóng sầm cánh cửa lại.

“Nãy giờ bồ đâu vậy?” Harry hỏi.

“Chào!” Ron đáp.

Ron cười, nhưng là một nụ cười gượng, lạ lùng. Harry thốt nhiên nhận ra là mình vẫn còn quần cái biểu ngữ Gryffindor mà Lee lúc nãy đã quần quanh thân nó. Nó vội vàng cởi ra, nhưng cái biểu ngữ bị thắt quá chặt. Trên giường, Ron nằm không nhúc nhích, nhìn Harry vật lộn với cái biểu ngữ.

Cuối cùng, khi Harry đã cởi được cái biểu ngữ ra và quăng vô góc nhà, Ron nói:

“Chà! ... Chúc mừng.”

Harry nhìn Ron chằm chằm:

“Bồ nói cái gì? Chúc mừng hả?”

Rõ ràng có cái gì đó không ổn trong cách Ron mỉm cười. Cái đó giống như nhăn mặt hơn là cười.

Ron nói:

“Ừ... không ai qua được Lằn tuổi. Không ai, kể cả Fred và George. Bỏ dùng cái gì vậy? Áo tàng hình hả?”

Harry chậm rãi:

“Áo tàng hình cũng không giúp vượt cái lằn được.”

Ron nói:

“Vậy đó, mình cứ nghĩ bỏ sẽ nói mình nghe nếu bỏ dùng áo tàng hình chứ... vì nó có thể phủ cả hai đứa mình mà, đúng không? Nhưng cuối cùng, hóa ra bỏ dùng cách khác, hả?”

“Nghe này, mình không bỏ tên mình vô cái cốc. Có kẻ nào đó đã làm việc này.”

Ron nhướn mày:

“Họ làm vậy làm chi?”

Harry nói:

“mình không biết.”

Nó thấy nói: “Để giết mình!” thì có vẻ trầm trọng quá.

Ron nhướn mày cao tới nỗi cặp chân mày gần như biến mất trong đám tóc. Nó nói:

“Nè, bỏ biết đó, bỏ có thể nói thật cho mình nghe nếu bỏ không muốn ai khác biết, dễ mà, nhưng mình không hiểu vì sao bỏ cứ phải nói láo, bỏ đâu có gặp rắc rối gì vì vụ này đâu, phải không? Bà bạn của bà Béa, bà Violet đó, nói với tất cả tụi này là cụ Dumbledore đã cho bỏ đăng ký. Một ngàn Galleons chứ bộ, phải hông? Và bỏ lại khỏi phải thi cuối năm nữa chứ...”

Harry bắt đầu thấy giận điên lên:

“Mình không bỏ tên mình vô cái cốc đó!”

“Thôi được,” Ron dùng đúng cái giọng hoài nghi của Cerdic .

“Chỉ tại sáng nay bỏ nói nếu là bỏ thì bỏ đã làm vào đêm qua để khỏi có ai thấy... Mình không có ngu, bỏ biết đấy.”

Harry tóp lại:

“Bỏ diễn lại đoạn đó khá lắm!”

“Cái gì?” Ron nói, gương mặt nó không còn tí ti nào của nụ cười, dù là cười gượng. “Bỏ muốn đi ngủ liền nhỉ, Harry . Mình đoán là bỏ cần dậy sớm để sáng mai còn tặng hình hay làm cái gì khác nữa chứ!”

Rồi nó giật cho cái mùng treo phủ xuống, để Harry đứng ngay cửa mùng, ngó trừng trừng vào tấm màn nhung đỏ bầm, giờ đang che một người trong số rất ít người mà nó đã từng nghĩ rằng sẽ luôn tin tưởng nó.